

Гео Милев

ПИТОМЦИ

Девическият католически пансион отива на разходка. Скромни момичета в нови тъмносини рокли и черни престилки – наредени по две в дълга редица. Млечнорозови лица без усмивка; забулени с тънката печал на таен копнеж.

След тях бавно вървят две католишки монахини – с бели колосани забрадки и дълги броеници на пояса.

Пансионът минава през шумната неделна навалица от доволни мъже и напудрени жени. Млади господа с бастончета и с хризантеми на бутониерата поглеждат с похотливи очи млечнорозовите лица на пансионерките. Тънката печал на копнежа по лицата им се съгъстява в бледен свян.

По отсрещния тротоар минават върволица деца в сиви шаячени дрешки – сираци от войната. Една старомодно облечена госпожа ги придружава – мокра от влагата на техните измъчени очи.

Девиците от католишкия пансион поглеждат наскърбени сивите деца:

– Бедничките! Колко са бледни...

Млечнорозовите питомки от католишкия пансион отминават между неделната навалица.

Булевардът шуми от похотливи смехове, пъстри дамски шапки, копринени чорапки и златистото дразнене на пролетния въздух.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11337>]